

[K. B. Andersen.]

til orde fra fagforeningsside. I Arbejds-mændenes og Specialarbejdernes Fagblad for den 1. oktober siges det således — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Alt for ofte har man ladet sig lokke af lygtemændene. Det var først og fremmest de arbejdsløse, det gik ud over. Og vi ønsker ikke, at regeringen nu igen af en uvederhæftig skattelettelseskampagne skal lokkes eller tvinges ud i en politik, der meget vel kan sætte den opnåede økonomiske stabilitet over styr og måske ødelægge den gode beskæftigelse.“

Senere i artiklen siges det, at en rentelømpelse er at foretrække for en lettelse af finanspolitikken, fordi en renteløstelse betyder bedre konkurrencemuligheder for vore erhverv, og fordi den vil medføre lavere huslejer til gavn bl. a. for de unge.

Den omstændighed, at de gode tider er blevet bedre, betyder det så, at alt er godt? Den omstændighed, at disse tre år har været rige på fremskridt på mange af samfundslivets felter, betyder det, at ønskesedlerne er opfyldt og målene nået? Selvfølgelig ikke. Der er stadig mange opgaver at løse. Der er stadig meget at gøre med de hidtidige opgaver for at komme længere frem; der er stadig nye opgaver, og der sættes stadig nye mål.

Blandt de opgaver, der må arbejdes energisk videre med i den kommende vinter, er det naturligt først at nævne boligbyggeriet. Her kan vi ikke erklære os tilfredse, før vi har nået den eneste acceptable tilstand: at alle, der har behov for en bolig, også er i stand til at skaffe sig en og betale for den ud af en almindelig lønmodtagerindkomst. Vel er der bygget mange boliger i disse år, vel er der sat ny rekord i antallet af fuldførte boliger, men det er altså ikke nok. I 1962 flyttede hver eneste søgnedag gennemsnitlig 110 mennesker ind i en ny lejlighed. Men det slår altså ikke til. Den boligløse kan ikke stilles tilfreds med en henvisning til disse rekordtal, der i sig selv er imponerende. Og det er der ikke noget at sige til. Derfor må der fortsat sættes ind for yderligere at øge boligbyggeriet. Og kan vi ikke komme videre ad de hidtidige veje, så må der findes andre.

På det sociale område står tillægspensionen i forgrunden. Dette gamle ønske fra

fagbevægelsens side er nu — takket være helhedsløsningen — inden for rækkevidde. Der forestår også forbedringer af folkepensionen. Dels må der arbejdes med at finde frem til indførelse af fuld folkepension til alle, således at alene alderen er afgørende, d. v. s. sådan at folkepensionens fulde beløb er en klar ret, der ikke begrænses af eventuelle andre indtægter. Dels må der selvfølgelig skaffes forbedringer til de folkepensionister, der alene har folkepensionen at klare sig med.

Der må arbejdes videre med skattereformerne. Her melder sig i første række spørgsmålet om kildeskatten og om sambeskatningen. Også en forenkling og revision af ejendomsbeskatningen trænger sig på, så der ikke kan bestå nogen risiko for — således som den højtærede finansminister udtrykte det på socialdemokratiets årsmøde — at nogen beskattes fra hus og hjem.

Den prisstabilitet, vi har kunnet glæde os over i sommer, må søges fastholdt. De ændringer, der i forbindelse med helhedsløsningen blev foretaget i loven om indseende med priser, gør denne lov til et godt instrument i kampen mod urimelige priser og avancer. Det er da uden videre klart, at på de områder, hvor konkurrencen virkelig fungerer effektivt og virkelig slår igennem, dér kan ingen lovgivning eller myndighed gøre en bedre indsats for at holde priserne nede. Derfor er loven om indseende med priser heller ikke udtryk for nogen form for mistillid til den del af erhvervslivet, der er villig til at underkaste sig konkurrencens vilkår.

Loven om pris- og avancementstop blev jo allerede ved sin gennemførelse i foråret udtrykkelig betegnet som en midlertidig lovgivning. Det måtte den være, fordi den i det lange løb ville blive stadig sværere at administrere og derved i længden kunne bidrage til at skabe en falsk tryghedsfølelse uden baggrund i de faktiske forhold. At pris- og avancementstoppen har virket, må bl. a. julpriсталlet kunne tages som udtryk for. Men fremover må det være rigtigt, som tanken hele tiden har været, at basere prispolitikken på det mere smidige instrument, loven om indseende med priser, der også kunne have heddet lov om prisundersøgelser, midlertidige pris- og avancementstop og maksimalpriser.